

אלון (אלינסון), נורה

בת אריה ורחל. נולדה ביום כ"ט באב תרצ"ט (14.8.1939) בחדרה, שבועיים לפני שפרצה מלחמת-העולם השנייה. כשהיתה בת שנתיים, היו נושאים אותה למקלט מחמת ההפצצות בחיפה. בת שלוש היתה, כשהתעקשה להצטרף אל אחיה ואל אחותה בגן-הילדים. לאחר שעשתה שנתיים בגן-הילדים קיבלה 'תעודה' ובה נכתב: "מוסרת יפה את מחשבותיה, סקרנית לסובב אותה, מהירת-תפיסה, יודעת להתמיד

ברצוי לה, בעלת חוש אסטטי מפותח מאוד." נורה סיימה את לימודיה בבית-הספר היסודי 'החיל' שבבת-גלים והמשיכה והשלימה את לימודיה בבית-הספר התיכון עירוני ה' שבת-אביב, במגמה הומנית. בבית-הספר התגלתה כתלמידה שקדנית, שהקפידה מאוד על סדר וניקיון, וכן הצטיינה בבהירות המחשבה ובדרך הביטוי שלה. כבר אז ניכרו בה הרצון והנכונות לעזור לזולת. כולם הכירו אותה כנערה טובת-לב וחברותית מאוד, שיצרה יחסי-ידידות עם הסובבים אותה. חבריה וחברותיה הרגישו שהיחסים עם נורה מבוססים על כנות והבנה הדדית, ולכן רחשו לה אהבה, כבוד והערכה.

לנורה היו תחביבים רבים, כגון: האזנה למוסיקה קלסית, קריאה, סיור במוזיאונים וצפייה בהצגות תיאטרון. ראייתה והבנתה את האמנות התפרשו על שטחים רבים — היא העריכה כל אמנות שלא לקתה בשטחיות, בצביעות או במלאכותיות.

נורה גויסה לצה"ל בתחילת ספטמבר 1957 והוצבה לחיל-הקשר. לאחר הטירונות השתלמה בקורס-אלחוטנים וסיימה אותו בהצטיינות. היא הוצבה ליחידה עם עוד שבע חיילות של חיל הקשר. בתנאי-האקלים הקשים ובתנאי-העבודה הבלתי-רגילים סייעו נורה וחברותיה זו לזו. כעבור זמן קצר נשלחה להשתלמות אלחוטניות ושוב עמדה בה בהצלחה יתרה. מפקדיה העריכו אותה מאוד והיו שבעי-רצון מעבודתה, לכן המליצו להעלותה לדרגת רב"ט. בספטמבר 1959 שוחררה מהשירות הסדיר בצה"ל והוצבה ליחידת-מילואים של חיל-הקשר.

בצאתה אל החיים האזרחיים עמדה בפניה הבעיה — באיזה כיוון תלך? איזה מקצוע תלמד? בהוראה לא רצתה, ולימוד-רפואה נראה לה כמשימה כבדה מדי. לכן בחרה בפיסיותרפיה ופנתה ללמוד בבית-הספר לפיסיותרפיה שבצריפין. בזכות כושר-ההתמדה שלה הצליחה להתקדם מהר ולסיים את לימודיה בהצטיינות רבה. למרות אהבתה למקצוע לא הסכימה עם חלק משיטות-ההדרכה ודרכי-ההוראה ולא היססה להביע את דעתה — כנציגת כיתתה — בטכס הסיום שנכחו בו גם סגן-שר הבריאות וחברי הועד המנהל. ועל-אף 'חוצפתה' נבחרה למלא את התפקיד היחיד שהיה פנוי במרכז השיקום בבית-החולים 'הדסה' שבירושלים.

לאחר ארבע שנות עבודה ב'הדסה' נתמנתה לעמוד בראש המחלקה לפיסיותרפיה ביחידה לנפגעי-ראש ועמוד-שידרה בבית-החולים 'תל-השומר'. לצורך זה גויסה לצבא-הקבע, בדרגת סרן, ונשלחה מטעם חיל-הרפואה להשתלמות של תשעה חודשים במרכזי השיקום החשובים בארה"ב. היא חזרה ארצה ערב מלחמת יום-הכיפורים ועם פרוץ המלחמה התחילה מיד בעבודה היומיומית עם פצועי המלחמה במחלקתה בתל-השומר, במסירות ובנאמנות שהיו אופייניות לה מאז-ומעולם.

מאחר שהידע שלה היה מעמיק ונרחב והיא נודעה כמוכשרת ובעלת ניסיון רב, היו פיסיותרפיסטים מנוסים ובלתי-מנוסים מבקשים את עזרתה. הם לא היססו לבקרה במחלקה או לחפשה בביתה ולבקש עצה והדרכה, ונורה תמיד היתה מוכנה לעזור.

ביום 31.5.1974 נפצעה נורה קשה בתאונת-דרכים, בדרכה לירושלים, ועקב פגיעה חמורה בעמוד-השידרה נותרה משותקת. חברותיה ישבו לצדה ביום ובלילה, והיא הדריכה אותן כיצד יש לטפל בה. הכול חשבו שתוך זמן קצר תשוב לעבודה בכיסא-גלגלים, אך זה לא קרה.

ביום כ"ח בסיון תשל"ד (18.6.1974) נפלה נורה במילוי תפקידה. הובאה למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל שכירושלים. השאירה אחריה הורים, אח ואחות.

במכתב-תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדה: "אכדה לנו קצינה מסורה עד-מאוד. מאז הקמת היחידה לטיפול בנפגעי עמוד-שידרה עבדה ללא ליאות וטיפול במסירות אין-קץ בפצועי צה"ל. היא מילאה את תפקידה לא רק כפיסיותרפיסטית אלא כדואגת לשלומם ולשיקומם של החולים וליותה אותם עד לקליטתם בבתייהם, בעבודותיהם או בלימודים. במומחיותה, שנרכשה במשך שנים של עבודה ולימודים, העלתה את היחידה לרמה גבוהה ביותר."

משפחתה הוציאה לאור חוברת לזכרה, ובה מאמרים על פגועי עמוד-השידרה, הטיפול בהם ושיקומם, וכן דברים על דמותה של נורה.

הממונה על המחלקה סיפרה על נורה באותו פרק-זמן: "נורה אהבה את החולים ורצתה להעניק לכל אחד מהם ממיטב כישרונותיה וידיעותיה. היא לא היססה להתייעץ ברופאים כעת ספק. פעמים רבות היה עלי להמריצה לסיים את עבודתה, כיון שהיתה נשאת ליד החולים גם אחרי שעות-העבודה. לנורה היה כושר-ארגון, היא הבינה את החשיבות בניהול רישום על מצב החולים ועדכנה בקפידה את כרטיסיהם. כך יכולנו למצוא שנים לאחר-מכן כרטיס-טיפול ישן של חולה, כתוב בדיוקנות רבה — בידי נורה, כמוכן." החולים רחשו לה אהבה רבה והעריכו את דאגתה להם. כאשר אחד החולים נאלץ לעקור מדירתו, בשל מגבלותיו הפיסיות, דאגה נורה לכל הסידורים ואף הסיעה את החולה לראות את דירתו החדשה.

לאחר שעבדה שנתיים בבית-החולים 'הדסה' נסעה להשתלם בבית-החולים האורטופדי הממלכתי באנגליה. אחרי חודשים-מספר הגשימה את חלומה: לעבוד בסטוק-מנדביל — המרכז העולמי לפגועי חוט-שידרה. שנתיים עבדה שם, רכשה ניסיון רב, קשרה יחסי-חברות עם חברים לעבודה ועם חולים שטיפלה בהם, ואף התמידה בקשרים אלה לאחר שחזרה ארצה.

מלחמת ששת-הימים החזירה אותה ארצה. היא קבעה בפשטות: "אני חוזרת מיד ארצה, שם אני דרושה בזמן כזה." בשובה מאנגליה חזרה לעבודתה בבית-החולים 'הדסה' בירושלים, שם קיבלו אותה בחמימות ובשמחה. חברה, שחילקה אתה את דירתה, סיפרה עליה: "זה היה תענוג לגור אתה. היא היתה כל-כך מתחשבת, סבלנית ומבינה. וכשנזקקתי לעזרתה, לא היה גבול לנכונותה. היא היתה בת-שיחה מעניינת, בעלת ידע רב ורחבת-אופקים. ערבים רבים עברו עלינו בויכוחים ובשיחות, ותמיד היא היתה המרכז והרוח החיה והתכלטה בעמקות ידיעותיה ובהשקפותיה. לעתים נדירות פוגשים אדם מושלם, ומעטים הם האנשים האלה. בשבילי נורה היתה אחת מהם."